

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.I.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XLII. Et mulier quædam, quæ erat in fluxione sanguinis annos
duodecim, fueratq[ue] multa perpessa à multis medicis, & insumpserat
omnia sua, nec quicqua[m] adiuta fuerat, sed potius in ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

Sed ad Iairum redeamus, in quo simul charitatem videre licet, qua à fide separari nequit. Quod Charitas Iairi.
 iam tanto zelo pro filia intercedit apud eum, quem plerisq; iniisum & exsum effosiebat, magnum
 paterni affectus & amoris indicium est, quem animo nostru Deus ipse inservit, nec illum improbat,
 si fide regatur, qua omnia ad Dei gloriam & proximi salutem diriguntur. Hinc est, quod affectum hunc
 in filia è velhementiorem videmus, quod ardenter in illis est glorie diuina & humane salutis stu-
 dium, scuti Iacobi patriarche, Danidis, sororum Lazari & multorum aliorum exempla testantur. Gen. 37.
 Namne ergo audiendi sunt, qui fidem ab eiusmodi affectibus ita alienam esse volunt, ut ex homini-
 bus sanguis aut truncos faciant. Sunt enim de opere illi, quos Paulus inter nonnisi fecali pestes nu-
 merat, a quibus fideles sibi cauere iubet. Quibus ego libenter illud Ioannis obiecerim? Qui non dilige-
 tam suam quenque videt, Deum quem non vidit, quomodo potest diligere? At quomodo fratré in Chri- 1. Joan. 4.
 tate diligere, qui eos inhumaniter negligit, quos ex fidei societate & naturae lex illi praetulit? cōmendant?
 sed omnes isti, sui officij hic & parentes & liberi meminisse debent. Inuigilant illi pro liberorum fa- 1. Sam. 12. 18.
 ciat, & illos educent per eruditio[n]em & correptionem Domini. E contra parentum fidem ac studium
 liberi agnoscant, cuius tantum meritum esse gentium philosophi olim viderunt, ut parentibus digna Ephe[si]s. 6.
 gratiam a liberiori nungu[m] referri posse dixerint. At è deplorandum nostri seculi peruersitatem, quo
 parentes quidem laboribus, curis & sollicitudinibus perpetuè fatigantur, ut liberos ad opes & hono-
 res eubent, & illorum morib[us] contristantur: pleriq[ue] p[ro]p[ter] liberorum parentes senio confectos negli-
 gunt, & eundem mortem audi expectant, ut illorum laboribus collectas opes dilapident. Peccant
 quidem parentes in eo, quod de liberiori ad opes & honores eubentis potius quam de eterna illorū sa-
 lute scilicet sunt, & hanc ipsorum curam præpostera[m] liberoru[m] ingratitudine Deus iustè vicitur.
 At non minor liberoru[m] culpa est, qui eos tam turpiter negligunt, qui se rotos illorum commodis im-
 penderant.

Ceterum tempus est, ut ad Christum transeamus, qui nec fidei imbecillitatem, nec impium Synagoga Christus tairi
 ergo decetum illi exprobant, mox surgit, ut cum illo domum abeat, ut a nimis um illius infirmitati infirmatus ihu
 s[us] accommodans, & ista mors ad manus miraculum sibi viam strenuens, dum puellam interea omnino dulget.
 non patitur, & mortuam postea resuscitat. Est hac magna Christi facilitas, qui cum nostram sa-
 lute cōmoran[t], omnes laborantes ad se inuitat, nec aliquem ad se venientem rejecit. Exempla huius
 misericordia Evangelista cōmoran[t], in quibus apparet, illum nec pristinam viri genus, nec etiam hosti-
 litatis animos ijs exprobrauisse, qui ab ipso edoceri, cumq[ue] eo in gratiam redire cupiebāt. Arguite
 hoc illos ratiociniam, qui illi rigorem quandam affingunt, propter quem nobis apud illum infinito
 intercessoribus sine aducatis opus sit, cum tamen hodie etiam non minori facilitate se nobis per Ver-
 bū & Sacramenta offerat. Interim meminerimus, nobis quog[ue] banc illum facilitatem imitandam
 est, ne quid ijs expobremus, qui nostra opere indigent, sed posita veritate iniuriarum memoria, ea pra-
 ferimus, ad quae per Christiana charitatem leges obstringimur.

Restat quod de populo dicatur, qui illum cataractis secutus est. Soler enim vulgus rerum nouarum studio ardore, & fortune applausum sequi, quo iam arridere videbatur, cum Synagoga principem à Christo open petere viderent. At qui hoc animo prædicti sunt, postea in periculis deficiunt.
 Nam ut poeta ait: Mobile mutatur semper cum principe vulgus. Quod istis etiam accidisse, Euani- Luce 23.
 gilia historia suo loco abunde restatur. Miserrimum ergo est illud hominum genus, qui à vulgi fa-
 voritatem, carnem brachium suum faciunt. Nostrum fuerit, Deo cōfideres, & Christum lesum,
 scilicet nostrum authorem unicum, vera fide sequi, & cum eodem olim in celis vivere & regnare li-
 uer. Ipsi deberunt benedictio, honor, gloria & portas in aeternum. Amen.

Et mulier quædam, quæ erat in fluxione sanguinis annos duode-
 cim, fletu[m] multa perpesta à multis medicis, & insumperat omnia
 sua, nec quicquid adiuta fuerat, sed potius in deteriori uenerat: Cū au-
 disset de Iesu, uenit in turba a tergo, & tetigit uestimentum eius. Dice-
 bat enim: Si uel uestimenta eius tercero, seruabor. Et statim exaruit
 fons sanguinis eius, & sensit corpore, quod sanata esset ab eo flagello.

Argumentum
et usus pre-
sentis loci.

Diuus Marcus vna narratione duo insignia Christi miracula coniungit. Primum, qui in filiam à mortuo resuscitauit: cuius narrationem nuper exorius est, docens, quis ille fuisse quanta fuerit fidet illius infirmitas, quam tamen adeò non fastiduit Christus, ut potius illi fuisse commodaris, & domum cum illo abierit. At priuquam illud absoluat, alterum de muliere clavigera fluxione curata interficeretur, quod inter eundum Christus edidit. Possent huius multarum adduci. Primum enim quia mortuum suscitatur erat, & mortis aculeus est peccatum, dicitur, se peccati noscam tollere, & corrupti natura mederi, & prouide verum esse mortis vicorem. Deinde Lairo, in fidei infirmitate, mulier hec fidei constantissima exemplum, opponitur: ut per hoc latuus confirmetur, & quid sibi de Christo sperandum sit intelligatur. Praeterea, ne quis Christum posse per patres minus curatur, quando illum magnates querere caperunt, hoc exemplum illi non nouam facere voluit. Quòd cum primo pertinet, quod in muliere agra & pauperula fidei perficitur est, quām in synagoge principe: ut vel hinc constet, regni celorum mysteria parvulis reuelari, quae fere à sapientibus buios mundi ignorantur, & Deum infirma & flulta buios mundi eligere, non fundat ea, quae aliquam potenter & sapientia exsistimationem sustinent. Attamen ut hoc intelligatur, singulas historie partes ex ordine videbimus.

I. Mulieris con-
ditio.

Genesis 3.
Levit. 15. 18. 20.

Describitur primum mulieris conditio, que multis modis miserrima fuit. Nam mors latuus, quo Deus hunc sexum ob peccatum principiū multa taurit, & qui iuxta legem immundis reddidit a sacrorum communione arcebat. Idem vero temporis diuturnitate deterior & incurvitas fuit erat, & miseram paulatim conficiebat. Accedebat huic malo paupertas, et quod facultates omnes medicos frustra insumpsisset. Solet hoc ferre ipsi eueneire, qui veram tum morborum tum medicorum Morborum causa rationem, quae Dei verbo traditur, ignorant. Morbos enim ex peccato originem habentes, & ideo laici dici, alibi monuimus. Quòd fit, ut iusto Dei iudicio in corporis pernicitem convertantur que in seruando seruire debebant. Sic ex sanguinis fluxione ista laborat, cum in sanguine vita confluentia peccatoris effetur, & eiusdem fluxus naturaliter purgationis salubriter seruat. Idem fit quando calvarius vel subducitur, vel praeter modum incenditur: quando item humores, sine quibus corporis studio seruari non potest, vel exiccantur, vel redundant, aut alioguī corrumpuntur. In quodam Diuinitatem simili & potentiam agnoscere decet, qui donorum suorum ab ipsis punire solet, & caritatem tam facile cohercere potest, adeoq; in nobis ipsiis armis reperiit, quibus illam correxit. Hominem ergo sub parenti illius manus, nec unquam animis nostris excidat, nos intramsteppit armis armare, quibus conficiantur, si ita Deo visum fuerit. Quoad vero medicinam, praclarum Dei dominum est, quem vires salutares tum plantis tum infinitis alijs rebus in seipso confat, quarum in multis vīsūs est. Quare sanctos illa non raro vīsūs esse legimus, & notū est illud Sapientis dictū: Hominem dicum proper necessitatem, Dominus enim eius author est. Attamen quia diuinis mortis intunduntur, & ut idem sapiens ait: qui in Creatorem suum peccaverit, in medici manus soli iustitiae inanis erit medicina omnis, nisi Dominus per illam operari visum sit. Ita ergo illa videntur, nos omnia per penitentiam ad Deum convertantur, & omnem salutem solum in illis misericordia colligimus: Inde demum medicina cum fide & diuini nomino invocazione vitamur. Quod si nos per unius iuuari sentiamus, quae multi alijs salutaria experti sunt, Dei iudicium nos agnoscere, & idem patienter ferre conuenit: nec interim de illius ope desperare, que nec diuturnitate nec gravitas morborum retardari aut impediri poterit. Exempla eius rei in paralyticis nonnullis sacra historiæ ponunt, qui post diutinam & desperatam infirmitatem subito curari sunt, quando illud propriis frumentis falsis, & Dei gloria exegebat. Hac quia minus obseruavit Aſa rex, & morbi dolor fortis, ad medicos potius quam ad Deum confugit, illum peccati grauiſſimi scriptura accusat, 2. Paralip. 16.

Matth. 9.
Ioan. 5.
Acto. 3. 14.

Typus peccato-
rum et false do-
ctrinae.

Gen. 8.

His præmissis, videamus ut hac ipsa ad animas & illarum tum morbos tum salutem referri possint. Nam, quod sepe monuimus, hereditario malo peccati noxa nobis inheret: qua fit, resigmena cordis nostri ab inuite atate prava fint. Quod si illi indulgere libeat, mox in omne scelus inducimus, & immundi coram Dei confessu comparere non possumus, & (ut quia in longinquo fluximus) paulatim quasi nescientes conficiuntur, dum ipsi nobis inter media peccata palamius arguitur. Exempla paſſim in auarisi, obrijs, libidinosis, & alijs horum similibus occurruunt. Quod si tecum

dem in aliquam nostram corruptionis cognitionem adducti, vel ipsi nobis mederi velimus, vel ab aliis medicinam petere: multi quidem sese medicos profiteruntur, sed qui omnes hoc unum prestatibunt, quod rara se latratos pecunij emungent, & quoad animas longe deteriores reddent. Tales olim erant, de quibus apud Ezechielum Dominus conqueritur, quod nec debiles confortarent, nec agerent, fana- rent, nec confractos obligarent. Et tales se habebant, quois Iulias pecunias suas expenditae ait pro non- pauperibus & pro eis quod satiare non poterat. Tales quoq[ue] fuerunt Iudeorum scribae & sacerdotes qui Mat- tumplum in emporium & latronum speluncam commutauerunt. In quorum numero censeri debent, qui hodi[us] vulneratis conscientijs putidisima & venenata humananum traditionum emplastrum & cat- taria purgatorio igne ardentes adhibent: quibus nihil aliud efficiunt, quam quod a se sensim peccati- omen admittunt, & inani proprie iustitia agi, saluis iam parte per suamone inebriarios decipiunt, ut conscientias maiori terrore excruciant, & interim sub religiosis praetextu opes tum publicatis tum turmas ad se trahunt.

Vidamus ergo secundo loco, quid mulier ista fecerit, ut quid nobis quoque faciendum sit; inserviamus. Primo sentio morbum incurabilem factum, & omisum medicis, ad unum Christum con fugit, de quo multa audiuerat, quia illius cum potentiam diuinam, tum bonitatem & facilitatem er- gajeros mortales commendabant. E sic hic primus ad salutem gradus, ut & nostram corruptio- nem agnoscamus, & humanis viribus nihil profici intelligamus, & proinde ad Christum configua- mus, qui verus & unicus est animarum medicus. Hinc olim veteres capite videmus, quoniam pre- psal. 130. 143. fuit, ne Deus ipsorum iniquitates obseruare, & cum illis suo iure agere velit. Et Paulus in na- turis huius corruptionis confideratione multum versatus, tandem exclamat: Misericordia domini, Rom. 7. quae me liberabit ex hoc corpore mortis? Idem vero mox sibi ipsi respondens ait: Gratias ago Deo per Iesum Christum &c. At hodie in utiliorum nostri seculi tanta est perniciatio, ut licet se mi- fros esse sentiant, & sacrificiorum atq; monachorum impotitur as non senserit experiri sint, superstitio- tam hominum commentis adhuc inherant, nec adduci possunt, ut in uno Dei filio Iesu Christo obseruatis suam querant. Obseruabis autem hoc loco, quid mulier hec de Christo multa audiuisse Rom. 10. dicunt, quorum commemoratione excitatad illum venit. Commendatur hoc exemplo extrema ver- itate. Dicardatio & diligens eius audiendi studium. Ex auditu enim et verbi prædicatione fides ob- ingit quam qui asseruntur, indigne sunt, qui in salutis negotio negligunt proficiunt.

vere amplius. Et licet in nobis maneat ingenia corruptio, eiusdem tamen fluxum cessat, dum tempore
eas prauas cohercer, ne illis (ut antea) superemur. Animos item tranquillat, dum suo spiritu se-
luti certos reddit, ut nobis cum Apolo clamare licet. Si Deus pronobis, qui contra nos huius
intentabat crimina aduersus electos Dei? Deus est qui iustificat, quis ille qui condamnat? Item
no autem iam non ego, sed viuit in me Christus, &c. Observabis autem, unde nobis constare possit, quod
vel alios per Christum curatos esse. Si inimicorum corruptio nature fluxus existat, nec in nobis pa-
rum amplius regnet. Quoad enim carnis affectibus abrepti, in omne scetus ruina profusa est. Non Christus
suum proficiunt, sed salute per illum pars gloriamur. Argumentur hoc loco, qui et angelij professio
superbi, peccatis sua carnis desideriis indulgent, peccata pace ariis accumulant, & effren monitionis
Christi nomen atque fidem prophanant. Sunt hi ex eorum numero, quibus ille olim dicit: Dis-
cute a me omnes, qui operamini iniquitatem. Non enim quisquis mibi dixerit, Domine Domus
troibit in regnum meum, sed qui fecerit voluntatem patris mei, qui in celo est. Matth. 7. Agnoscamus
ergo corruptionem nostram, ut amur auctem Christo medico, & per illum curari, ut amus uniuersitatem
doloris professione dignam, ut cum eodem in celis aeternum vivere & regnare deus. Ipsi debet ten-
dito, honor, gloria & potestas in eternum. Amen.

H O M I L I A X L I I I .

Et statim Jesus in semetipso cognoscens virtutem ex se prodidisse,
conversus in turba aiebat: Quis tetigit uestimenta mea? Et dicebant ei
discipuli ipsius: Vides turbam undique prementem te, & dicas, Quis me
tetigit? Et circumspiciebat ut uidet eam, qua hoc fecerat. Mulier uero
timens & tremens, cum sciret quod factum esset in se, uenit, & procedit
coram eo, dixitque ei omnem ueritatem. Ille autem dixit ei: Filia, si de
tua te seruauit; uade in pace, & esto sana a flagello tuo.

Argumentum
de uis presen-
tis loci.

Quemadmodum Dominus noster Jesus Christus nostra salutis ergo in modum reuictus uan-
tus in hoc est, ut veram fidem doceat, que sola nos salutis in ipso capaces erades, & ut uis
fidei confirmaret, qui adhuc infirmi vacillant. Exemplum eius rei uidetis in presenti narrativa Me-
cus propoedit. Venit enim ad Christum Iairus, synagoge princeps: qui licet illius opem pro filiorum
scriptura implorebat, magna tamen adhuc fidei infirmitate laborat, sicuti omnes circuifantia docent. No-
tamen ideo illum reiecit Christus, sed potius fidem ipsius nutantem diligenter simile suffulcit, donat
eundem mulieri sanguinis fluxionem incurabiliter laboranti mirifice medetur. Quia tamen inuenit
hoc oculi editum fuerat, & proinde nihil profuerat, ilitud ipsum in lucem prostrabit, ne mutat
Iairi quidam omnium nostrum institutione accommodat. Ita enim docemur, quid de ipso nichil fini-
niat: De quibus singulis suo loco dicemus.

Christus intellige: Primo Christum cognovisse aut sensisse dicitur, virtutem ex se prodidisse, quem uoluerat exca-
git virtutem ex se prodidisse. Quod ideo annotatur, ne quis miraculum hoc fortuitum acciduisse putaret, aut illud refutaret,
Luc. 6.

Actorum 19.

Math. 10.
Marc. 16.

Primum etiam scribitur, ne salutis nostrae pietatis
immundi cœsisse scribuntur, ibidem miraculorum istorum omnium auctor uincit indicat Deus,
qui ista fieri voluit, ut Apostolorum doctrinæ fidem faceret, & de Christo filio suo publice infun-
deret. Idem de ipsis sentiendum est quia olim ad Martyrum sepulchra edita fuisset, Augustinus & ali-
ex veteribus prodiderunt. Illis enim non loci religionem, sed illorum doctrinam & fidem Denun-
ciandare voluit, & crucis scandalum mederi, quod ex ignominiosa illorum morte opus rudes enfa-
poterat. Nihil ergo istorum superstitioni miracula ista seruant, qui ex Christi uanitatem sanctorum rel-
quijs quiescum fecerent. Nam ut de impostoribus nihil dicamus, quas circa has sataniam olim extenu-